

Θεοδύρην Βουσι κλη
• Λαζ παροουσι φινι λι Θεσσαλονικη,
1978, σφ. 64.

νική της θέσης χάρη στά θέματα, την επεξεργασία, τὸ ὕφος καὶ τὴ γλῶσσα πού χαρακτηρίζουν τὸν Τ.Α.

Καὶ ὅπως γράφει καὶ ὁ κ. Σιατόπουλος, «Βαθύτατα ἀνθρώπινος, ὁ ἀφηγηματικὸς λόγος τοῦ Τηλέμαχου Ἀλαβέρτα, μ' ἓνα μελαγχολικὸ πάντα ὑπόστρωθα καὶ μὲ τὴν ὑπέριστα μυθοπλαστικὴ ἀρετὴ τῶν ἀβίαστα ἐναλλασσομένων ἐπεισοδίων καὶ ψυχολογικῶν καταστάσεων, παρέχει τὸ ἄριστο διήγημα. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει ζεστὴ ἢ κοινωνικὴ ὥρα, σφριγηλὸς ὁ ἄνθρωπος τῆς βιοτικῆς κονίστρας, πλούσιο τὸ συναισθηματικὸ ὑπόστρωμα, χωρὶς νὰ λείπη συχνὰ καὶ ὁ ἠθοῦστορικός περίγυρος πού προκαλεῖ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον».

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΘ. ΚΟΤΣΙΑΝΟΥ: «Μιά μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ ἔθνους: Γεώργιος Χρυσίδης ὁ Πολυγερινός» — Θεσσαλονίκη 1977.

Ὁ κ. Σ.Α.Κ. ἀνήκει στὴ χορεία τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ἀνδρῶν πού ἔχουν ἀναγάγει σὲ πίστη καὶ σὲ ζῆλο, πού ἐπαληθεύει τὴν εὐαγγελικὴν ρῆση: ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με», τὴν ἐμπρακτὴ καὶ δημιουργικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Χαλκιδική. Πολυσχιδῆς εἶναι ἡ δράσις του καὶ μακρόχρονη, καὶ ἂν ἀκόμη ἀρκεσθοῦμε στὴν περιοδικὴ ἔκδοσις τῶν «ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ». Ἡ βιογραφικὴ τούτη μονογραφία του, πλούσια τεκμηριωμένη, πού ἀναφέρεται στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο ἑνὸς μεγάλου τέκνου τοῦ Πελυγύρου ἔρχεται νὰ προστεθῆ στὴν ἐρευνητικὴ συγκαμιδῆ τοῦ ἐκλεκτοῦ στοχαστῆ καὶ νομομαθοῦς.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΘ. ΚΟΤΣΙΑΝΟΥ: «Πῶς ἦταν ἡ Χαλκιδικὴ στὰ 1869» — Θεσσαλονίκη 1977.

Ἡ δημοσίευσις κειμένου πού ἀναφέρεται στὶς ἐντυπώσεις ἑνὸς ταξιδιώτη πού διέσχισε τὴ Χαλκιδικὴ τὸ 1869, εἶναι μιὰ πολύτιμη συμβολὴ στὴν ἱστορία καὶ τοπογραφία τῆς γραφικῆς αὐτῆς χερσονήσου. Πρόκειται γιὰ τὴν, ὅπως ἀποκαλεῖται «αὐτοσχέδιον περιγραφὴν τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου, μετ' ἀρχαιολογικῶν σημειώσεων καὶ ἱστορικῶν συμβάντων, ὑπὸ Νικολάου Χρυσανθίδου τοῦ Βυζαντίου» δὲν ἀνασύρεται μόνον ὁ πέπλος τῆς λήθης, ἀλλ' ἀποκαλύπτονται στοιχεῖα πού βοηθοῦν στὴν ἀνάπλασις ἑνὸς σχετικὰ προσφάτου παρελθόντος ὅλης αὐτῆς τῆς περιοχῆς.

ΙΩΣΗΦ ΝΕΧΑΜΑ: «Ἱστορία τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς Θεσσαλονίκης» — Τόμοι 6ος καὶ 7ος (Γαλλιστί) — Θεσσαλονίκη 1978.

Ἡ Ἰσραηλιτικὴ Κοινότης Θεσσαλονίκης (πού σήμερα ἀπαριθμεῖ μόνον μερικὲς ἑκατοντάδες μελῶν), ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες, ἀνθηρότερες καὶ πνευματικὰ ἀνεπτυγμένες ἐβραϊκὲς κοινότητες τοῦ κόσμου.

Ἐκδιωχθέντες ἀπὸ τοὺς λεγομένους καθολικοὺς βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας